

[Søren Olesen.]

medlem hr. Oluf Pedersen, og det ærede medlem vil selv begrunde hvorfor. Retsforbundet har imidlertid mange gange peget på, at vi foretrak en prisstabilisering fremfor lønforhøjelser, og vi har også peget på midler dertil; vi tror også, at tjenestemændene vil være enige om, at de hellere så, at man undgik disse 1-årige eller 2-årige lønstigninger, hvis de kunne få garanti for et mere stabilt prisniveau. Da det imidlertid ikke lader til, at finansministeren eller de partier, som har magten i denne sal, ønsker at stille nogen garanti i den henseende, har vi indtaget det standpunkt, at vi ikke kan lade tjenestemændene i stikken, men må gå ind på, at de får en rimelig forhøjelse i forhold til den udvikling, der er sket.

Der er dog et punkt, jeg vil tage afstand fra, ligesom jeg gjorde for to år siden, nemlig dette, at man lover noget udover eet år, skønt man ikke ved noget om, hvordan de økonomiske forhold vil blive. Det er en uheldig praksis at komme ind på, det er næsten at lægge et pres på udviklingen, idet man siger: nå ja, man forventer altså, at det kommende år vil vise en lignende udvikling, at priserne og skatterne i det kommende år vil stige. Derved lægger man ligesom grunden til, at det virkelig sker. Når alle mennesker går og tror noget sådant, så sker det jo! Det er, ligesom man hypnotiserer hinanden til, at priserne fortsat skal stige. Det mener jeg er forkert. Man må bedømme forholdene, som de er i øjeblikket, og det at love noget for mere end et år ud i fremtiden, hvor man ikke kender forholdene, er noget af et skråplan at komme ind på, ikke blot angående tjenestemandslønningerne, men også i andre forhold, idet man derved ligesom presser det frem, som man egentlig ønsker at undgå.

Oluf Pedersen: Da jeg er uenig med alle partiernes ordførere, skal jeg fremsætte nogle personlige bemærkninger vedrørende det foreliggende lovforslag til overvejelse for såvel det udvalg, der skal behandle forslaget, som for den højtærede finansminister og regeringen.

Ved de demokratiske partiers møde med sølvsnorene sidste efterår gik jeg som andre ind for pristalsregulering af lønnen for tjenestemændene, men dette kan naturligvis

ikke forpligte overfor det foreliggende lovforslag, for det giver, hvad jeg ikke tror alle medlemmerne er fuldtud klar over, en lønstigning udover pristalsstigningen. Vel kan man godt forstå dette, idet man venter, der vil komme en stigning fremover, men jeg mener, at denne måde at skaffe dækning på er uholdbar og ubegrundet.

Når der henvises til mæglingsforslagets op-
højelse til lov, må det bemærkes, at der dengang var tale om noget helt andet. Ifølge mæglingsforslaget fik arbejderne og særlig de lavtlønnede en part i den del af udbyttet, der skyldtes en stigning i produktivitet; det mener jeg var naturligt. Det er klart, at hvis ikke det lykkedes for arbejdsgiverne og ejerne af virksomhederne at få dette dækket andetsteds, måtte de selv afgive noget af deres egen part. Jeg mener ikke, at det, der skete ved mæglingsforslagets ophøjelse til lov, kunne have skadelige valutariske følger. Det ødelagde efter min opfattelse ikke den offentlige økonomi, og mæglingsforslaget indeholdt det efter min mening tiltalende, at de lavest lønnede fik en dobbelt så stor stigning som den, de bedst lønnede fik, selvom dette var med til at hindre mæglingsforslagets godkendelse; dette gjaldt dog ikke for landarbejderne, hvoriblandt der jo var mange lavtlønnede.

Jeg må imidlertid sige, at jeg ikke kender noget til stigende produktivitet indenfor statens og kommunernes virksomhed. Statsbanernes underskud er vokset, Det kgl. Teaters underskud har sat ny rekord; der er her tale om mindre arbejde og lavere produktivitet. Deraf følger, at statens indtægter ikke er steget, og derfor skal dækningen for den foreslåede lønstigning hentes hos skatteyderne, ellers svækkes den valutariske stilling.

Hertil kommer, at der ikke her er tale om et tillæg særligt til de lavtlønnede, men et tillæg, der er størst for de højtlønnede. Ifølge „Politiken“s opgørelse får postbude og banearbejdere en stigning på 504 kr. i løbet af de to år, fenriker får 660 kr., de menige får intet, medens en oberstløjtnant får 1349 kr., forsvarschefen endda 2 750 kr. mere om året. I stedet for en dobbelt så stor stigning til de lavtlønnede som til de højtlønnede — som i mæglingsforslaget — gives der her mere end det seksdobbelte til de højest lønnede. Det kan, mener jeg, ikke begrundes ud fra